

Sygn. akt IV CNP 5/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty
Sądu Rejonowego w S.
z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt V GNc (...),
w sprawie z powództwa T. B.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,

- 1. odrzuca skargę**
- 2. zasądza od skarżącego A. Spółki z o.o. na rzecz
T. B. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset)
tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty z dnia 25 października 2017 r., wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy w S. nakazał pozwanej spółce „A.” aby zapłaciła powodowi T. B. kwotę 28 290 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu.

Pozwana spółka wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, który Sąd Rejonowy w S. odrzucił postanowieniem z dnia 27 listopada 2017 r. Wskazał, że nakaz zapłaty został pozwanej doręczony w dniu 30 października 2017 r., dwutygodniowy termin do złożenia sprzeciwu upłynął z dniem 13 listopada 2017 r., a sprzeciw został złożony przez pozwaną spółkę dnia 14 listopada 2017 r., a więc po upływie terminu określonego w art. 504 § 1 k.p.c.

Pozwana złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, który został oddalony postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 lutego 2018 r. Jednocześnie zaskarżyła zażaleniem postanowienie z dnia 27 listopada 2017 r. w przedmiocie odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, które Sąd Okręgowy w L. oddalił postanowieniem z dnia 4 czerwca 2018 r. Sąd uznał, że nie można przyjąć za okoliczność niezawinioną, uchybień organizacyjnych w samej spółce, a konkretnie nieprawidłowego działania sekretarki, która odebrała korespondencję w godzinach popołudniowych dnia 30 października 2017 r., a dopiero w dniu 31 października odnotowała ten fakt w książce odbiorczej oraz opatrzyła korespondencję prezentatą, błędnie oznaczając datę wpływu na dzień 31, zamiast 30 października 2017 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem nakazu zapłaty z dnia 25 października 2017 r., wydanego przez Sąd Rejonowy w S., skarżący wniósł o stwierdzenie, iż jest on niezgodny z art. 483 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie

było i nie jest możliwe (§ 1). W wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych (§ 2).

Wydany w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, przeciwko któremu w całości lub w części nie wniesiono skutecznie sprzeciwu, ma skutki prawomocnego wyroku (art. 504 § 2 k.p.c.). Może być więc przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – jednakże tylko wniesionej na podstawie art. 424 § 2 k.p.c. Wymaga to wykazania przesłanek określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty zapadłego w postępowaniu upominawczym może stanowić wydanie postanowienia bezzasadnie odrzucającego sprzeciw od tego nakazu oraz oddalenie zażalenia na to postanowienie, odbierające stronie pozwanej możliwość obrony swych praw w postępowaniu po wydaniu nakazu zapłaty (postanowienie z dnia 30 listopada 2007 r., III CNP 67/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 90).

Zażalenie pozwanej na odrzucenie sprzeciwu zostało odrzucone z przyczyn leżących po stronie pozwanej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2010 r., I CZ 100/09). Nie było więc podstaw do stwierdzenia wyjątkowego wypadku, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Wyjątkowe wypadki, o których mowa w tym przepisie, obejmują bowiem tylko okoliczności odnoszące się do nieskorzystania przez stronę z przysługujących jej środków zaskarżenia z przyczyn od niej niezależnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2010 r., II CNP 39/10).

Z tych przyczyn skarga pozwanej podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).
O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1
i art. 424¹² k.p.c.